

Kui keisri ramat Lutherusse kätte olli sa-
nud, kāskis matvallitseja temma käest kulata,
mis ta sest asjast piddi arwama. Lutherus
kirjotas kohhe vastust sedda wisi:

Kui mind kutsustesse ettetullemas, ei ma
já ãrra, ja kui ei peaks terwelt senna sama,
siis lassend ennaest haigest peast tallutada.
Et keiser mind kutsub, sedda arwan nenda
kui peaks mind Jummalalt kutsutama. Ar-
ge kartke, armolik Kuuicwürst, et minna
peaksin põggenema ehk taqqanema. Kui
himmustawad nemmad sedda asja wäefaus-
pa lõppetada, siis olgo se Jummalta holeks.
Sest se ellab ja walluseb weel, kes need
kolm meest tulleahjus on hoidnud, ja kui
temma ei tahha mind hoida, siis minno
ellust ep olle lugau. Ei sun ep olle hääda
karta, egga rõõmja asja kulata, waid üks:
päniis sedda, et meie Ewangelium ei jádks
Jummasakartmatta innimeste kätte sedda ãr:
rateotada, ja peame walmis oslema, omma
verre se eest ãrrawallada. — Lutherus sat

rõdmaks wainus, et ta teädis páwa tulles:
wad, mil temma usso ja Jummalala toesanna
eest piddi laggedale ette astuma, ja ehk isse:
gi martiks sama, kui peaks luggu sedda
mõda ollema. Ei otsind temma ommale
middagi, ei warra, egga ou, egga melehead,
waid sure Jummalala au ja tundminne ning
Jummalala poia armoseädus need täitsid tem:
ma meeest ja aiasid tedda rákima, tunnistas:
ma, ja kindla meleqa tele minnema Wormsi
linna. Jättis mees ommad sõbrad Jumma-
laga, issiärranes omma abimeest Melanhtos:
nit, kes temmasti norem, aqga ka sessamma
surekoli öppetaja olli, kus issiärranes Kreka
keelt öppetas. Lutherus pallus tedda ja üt:
les: Armas wend, kui minna mitte ei peäse
nende käest ja nemmad mind wahhest ãrras:
tapwad, ãrra lahn sinna mitte selgest Ewans:
geliumimi sannast ãrra, egga jätta mitte tdt
kulutamatta. —

Keik Wittenbergi lin nuttis, kui Lutherus
tele hakkas minnema, mitto sadda, innis